

Lisää pohdiskeluja synnistä

Sopivasti tuohon uskon älyllisestä puolustamisesta kertovaan juttuun liittyen sain sähköpostiini tukun kysymyksiä, joissa postin lähettäjä tosissaan pohti sitä, mikä on syntiä ja sitä, miksi eri kristillisissä yhteisöissä asioista ajatellaan niin eri tavalla. Vastasin kysyjälle henkilökohtaisesti, mutta osa esille tulleista asioista oli niin ajankohtaisia, että päätin pohtia niitä myös tässä lehden palstalla.

Syntiä on kaikki, missä Jumalan tahto rikotaan. Näin ollen syntiä voi olla lähes kaikissa asioissa, mitä ihminen elämässään tekee - ajatuksen tasolla ainakin. Toiseksi ihmisen ongelma ei ole vain se, että hän tekee syntiä. Ihminen on olemukseltaan syntinen. Raamattu puhuu peritystä synnistä eli perisyynnistä. Ihmisellä ei ole siis mitään mahdollisuutta tulla synnittömäksi omaa elämäänsä siivoamalla. Mutta juuri siksi Jumala lähetti Jeesuksen, joka otti meidän puolestamme meidän synneistämme aiheutuneen rangaistuksen kannettavakseen. Uskomalla siihen, että Jeesus sovitti ristillä myös minun syntini, pääsemme taivaaseen. Meidän ei siksi pitäisi liikaa keskittyä elämässämme synnin välttelyyn, vaan Jumalan armon etsimiseen ja vastaanottamiseen. Vain armon avulla me pelastumme – emme omien tekemisten tai tekemättä jättämisen.

Tämä ei tarkoita sitä, että saisimme olla välinpitämättömiä synnin suhteen. Elämällä tietien tahtoen synnissä meidän omatuntonemme paatuu, totumme siihen ja meillä ei ole kohta enää mitään tarvetta pyytää mitään anteeksi. Saatamme muuttua Jumalan armonkin suhteen välinpitämättömiksi ja kadottaa uskomme Jeesukseen. Sen lisäksi synnin tekeminen vahingoittaa aina meitä itseämme muullakin tavalla ja yleensä myös lähimmäisiämme tai ympäristöämme. Mutta elämällä armosta meissä vahvistuu sellainen mieli, että me yhä enemmän haluamme noudattaa Jumalan tahtoa. Kun tiedämme saaneemme paljon anteeksi, rakkautemme anteeksiantajaan kasvaa.

Seuraavaksi kuitenkin pohdiskeluja asioista, joista usein kysytään, ovatko ne syntiä. Nämä pohdiskelut jatkuvat sitten tulevissa Lähettäjän numeroissa.

Onko syntiä kuunnella niin sanottua maallista musiikkia, iskelmää, rokkia ja niin edelleen?

Itse en erottele näitä ollenkaan. Ero hengellisen ja maallisen musiikin välillä on ensinnäkin hyvin häilyvä. On olemassa gospel-nimikkeen alla tehtyä musiikkia, joissa sitä gospelia saa todella etsiä sanoista ja niiden takaa ja toisaalta on tehty maallisen musiikin nimikkeellä hyvin puhuttelevaakin musiikkia, jonka kuuliija voi tulkita itselleen täysin gospeliksi. Kummallakin saralla on tehty myös paljon yhdentekevää musiikkia, joka ei ajatuksen tuuliviiriä korvien välissä juurikaan heilauta. On kuitenkin olemassa musiikkia, jossa ylistetään asioita, joita kristitty ei voi hyväksyä. No tällaisia asioita tulvii meidän silmillemme myös esimerkiksi sanomalehdistä, eikä niiden lukemista pidetä silti syntinä. Musiikin suhteen olen itse päätenyt siihen, että periaatteessa voisin kuunnella ihan mitä vaan. Musiikki ei uskoani heilauta muuten kuin korkeintaan vahvistavaan suuntaan hyvää gospelia kuunnellessa. En kuitenkaan mielellään kuuntele musiikkia, jossa avoimesti esimerkiksi ylistetään saatanaa tai jotain hyvin epäkristillistä ideologiaa. Haluan myös varoittaa nuorempia musiikin kuuntelijoita liiallisesta idolien palvonnasta. Yletön diggailu johtaa siihen, että Jeesus ei enää olekaan tärkein ja joskus siihen, että idolinsa huomion saavuttamiseksi ollaan valmiit tekemään ihan mitä tahansa – jopa syntiä.

Mika Syväniemi